

Sygn. akt IV KK 394/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 26 marca 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Dariusz Świecki (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Dorota Rysińska

SSA del. do SN Jacek Błaszczyk

Protokolant Dorota Szczerbiak

przy udziale prokuratora Prokuratury Generalnej Zdzisława Brodzisza,
w sprawie **R. P.**

ukaranego za wykroczenie z art. 86 § 1 k.w. i in.

kasacji wniesionej przez Prokuratora Generalnego na korzyść ukaranego

od wyroku nakazowego Sądu Rejonowego w B.

z dnia 5 marca 2013 r.

**uchyla zaskarżony wyrok i na podstawie art. 5 § 1 pkt 4 k.p.w.
w zw. z art. 45 § 1 k.w. umarza postępowanie, którego kosztami
obciąża Skarb Państwa.**

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w B. wyrokiem nakazowym z dnia 5 marca 2013 r. uznał obwinionego R. P. za winnego tego, że w dniu 24 listopada 2012 r. około godziny 20:30 w W. na ulicy S. spowodował zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym w ten sposób, że kierując samochodem marki Fiat Punto o numerze

rejestracyjnym [...] będąc w stanie nietrzeźwości, nie zachował należytej ostrożności i nie dostosował prędkości do warunków jazdy, przekroczył oś jezdni i zjechał na przeciwległy pas ruchu doprowadzając do zderzenia z jadącym z naprzeciwka pojazdem marki Audi o numerze rejestracyjnym [...], a następnie nie ustalając skutków zdarzenia odjechał z tego miejsca, a ponadto kierował wymienionym samochodem nie posiadając do tego wymaganych uprawnień, czym wyczerpał znamiona wykroczeń z art. 86 § 2 k.w. w zw. z art. 86 § 1 k.w. i art. 97 k.w. w zw. z art. 44 ust. 1 ustawy Prawo o ruchu drogowym oraz art. 94 § 1 k.w. i za to na podstawie art. 86 § 2 k.w. w zw. z art. 9 § 2 k.w., art. 24 § 1 i 3 k.w. wymierzył mu łącznie karę grzywny w wysokości 300 zł; a ponadto orzekł o kosztach postępowania.

Wyrok ten nie został zaskarżony przez strony i uprawomocnił się w pierwszej instancji.

Kasację od tego wyroku wniósł Prokurator Generalny zaskarżając go w całości na korzyść R. P. i zarzucił rażące i mające istotny wpływ na treść wyroku naruszenie przepisów prawa procesowego, tj. art. 93 § 2 k.p.w., polegające na wydaniu w postępowaniu nakazowym wyroku skazującego R. P. za popełnienie zarzucanych mu wykroczeń, pomimo tego, iż okoliczności czynu i wina obwinionego budziły wątpliwości, co powodowało, że tryb ten był niedopuszczalny. W konkluzji skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i umorzenie postępowania wobec przedawnienia karalności wykroczeń zarzucanych obwinionemu.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja jest zasadna. Trafnie postawiony został zarzut rażącego naruszenia art. 93 § 2 k.p.w., co miało istotny wpływ na treść wyroku. Nie została bowiem spełniona przesłanka do wydania wyroku nakazowego o charakterze dowodowym w postaci niebudzących wątpliwości okoliczności popełnienia czynu. Chodzi tu o dowodowe ustalenie sprawstwa. W świetle zebranego w ramach czynności wyjaśniających materiału dowodowego popełnienie przez obwinionego zarzucanych mu wykroczeń nie było niewątpliwe. W toku tych czynności przesłuchano w charakterze obwinionego R. P., który nie przyznał się do popełnienia zarzucanych mu czynów i odmówił składania wyjaśnień. Ponadto

przesłuchano jeszcze w charakterze świadków funkcjonariuszy Policji, wykonujących czynności na miejscu zdarzenia, tj. [...]. Z zeznań tych świadków wynikało, że gdy zauważyli stojący pojazd poza miejscem zdarzenia, to na miejscu kierowcy siedział obwiniony, a kobieta na miejscu pasażera. Jednak w notatce urzędowej z dnia 24 listopada 2012 r., sporządzonej przez sierż. sztab. M. M. odnotowano, że za kołem kierownicy sam. Fiat Punto siedział R. P., a na siedzeniu pasażera siedziała M. C., która oświadczyła, iż to ona kierowała pojazdem marki Fiat Punto. Ponadto w protokole z przebiegu badania stanu trzeźwości M. C. zapisano, że czynności dokonano wobec osoby podejrzanej o kierowanie pojazdem w stanie nietrzeźwym i spowodowanie kolizji drogowej w W. Pomimo tych informacji w postępowaniu wyjaśniającym w ogóle nie przesłuchano w charakterze świadka M. M. na okoliczności związane z treścią notatki. Nie przesłuchano też M. C.

Wobec takiego stanu dowodowego sprawy nie było podstaw do wydania wyroku nakazowego.

Nie można też pominąć faktu, że M. C. została skazana prawomocnym wyrokiem Sądu Rejonowego w B. z dnia 9 września 2013 r., sygn. .../13, za czyny przypisane obwinionemu w wyroku nakazowy, a ponadto wyrokiem tego Sądu z dnia 9 września 2013 r., za prowadzenie pojazdu mechanicznego w stanie nietrzeźwości (art. 178a § 1 k.k.).

W tych okolicznościach doszło do rażącego naruszenia art. 93 § 2 k.p.w. i tym samym zachodziła konieczność uchylecia wyroku nakazowego celem rozpoznania sprawy na zasadach ogólnych. Jednak z uwagi na upływ terminu przedawnienia karalności wykroczenia (art. 45 § 1 k.w.), postępowanie zostało umorzone.

Z tych wszystkich względów Sąd Najwyższy orzekł, jak w sentencji.